

# Artículos

## **Maria, dona i mare**

**Josep Antoni Alvarez**

*aula7activa*

Edita:

**AULA7ACTIVA-AEGUAE**

Barcelona, España

E-mail: [info@aula7activa.org](mailto:info@aula7activa.org) / [info@aeguae.org](mailto:info@aeguae.org)

Web site: [www.aula7activa.org](http://www.aula7activa.org) / [www.aeguae.org](http://www.aeguae.org)

Primera edición en español, 2017

**Es propiedad de:**

- © CC BY-NC-ND 2017, Josep Antoni Alvarez
- © CC BY-NC-ND 2017, Aula7activa-AEGUAE, en español para todo el mundo.

Todos los derechos reservados al autor y los editores.

- ⓘ BY: La reproducción total o parcial de esta publicación requiere la atribución de la obra a su autor y editores.
- Ⓞ NC: La obra no puede ser utilizada con fines comerciales.
- ⊖ ND: No se permite modificar de forma alguna la obra, es decir, los archivos informáticos de la obra no pueden ser manipulados bajo ningún concepto.

Aula7activa no se hace responsable de las opiniones expresadas en esta obra.  
El texto publicado expresa exclusivamente la opinión de su autor.

## MARIA, DONA I MARE

---

La figura de Maria, la mare de Jesús, és una figura en certa mesura enigmàtica i controvertida però fonamental alhora de parlar de la nostra fe. Quan intentem reconstruir la seva vida, aquesta està plena de forats, d'espais buits que ens agradaria omplir. Hi ha molts aspectes dels quals ho desconeixem tot. Sabem molt poc o res de la seva educació, de com va conèixer Josep, de com va criar Jesús, etc. Aquests forats tan sols els podem omplir des de la intuïció. En moltes ocasions no ens queda més remei que especular sobre el que va succeir. La figura històrica de Maria únicament es pot reconstruir parcialment des de les poques referències que troben en els evangelis.

La figura de Maria és una figura summament interessant ja que té l'immens privilegi de donar a llum Jesús, el Messies segons els cristians. A més, no hem d'oblidar que per nosaltres, Jesús és Déu alhora que home.

Per una altra banda, no deixa de ser del tot sorprenent com la interpretació i la forma d'entendre la figura de Maria ha estat font de polèmica entre els cristians. No deixa de ser curiós com aquesta ha estat pràcticament divinitzada, per part de cert cristians, enfosquant de vegades el propi Jesús. En certs cercles, la veneració de Maria ha substituït el rol que tan sols li hauria de correspondre a Jesús. Aquesta situació contrasta amb la marginalització o oblit en que ha caigut la figura de Maria dins de certs sectors del protestantisme.

De fet, la figura de Maria, o més ben dit, com hem d'entendre-la, és una de les grans dificultats que es planteja en relació a la unitat dels cristians. Ja des de l'antiguitat aquesta ha estat font de discòrdia entre els cristians. Les qüestions es succeeixen; podem atribuir-li el títol de Mare de Déu? Podem acceptar els dogmes marians de la Immaculada Concepció i de l'Assumpció Corporal de Maria? Pot intercedir pels nostres pecats davant de la divinitat?

Jo no voldria entrar en aquestes qüestions perquè penso que per interessants que puguin resultar és molt més interessant parlar de Maria des del que ens diuen els evangelis sobre ella. M'agradaria parlar sobre la fe a través de la figura de Maria, perquè Maria és una dona de fe però, com ens passa a nosaltres, aquesta és fluctuant. Per un altre costat, també m'agradaria parlar i destacar el rol de Maria com a dona i mare de Jesús. En definitiva, la mare en la qual es podem veure reflectits. Maria no deixa de ser una dona amb totes les limitacions que com a ésser humans tenim. Però alhora això no fa impossible que pugui dur a terme una gran missió. En aquest sentit, nosaltres de forma individual també podem ser cridats.

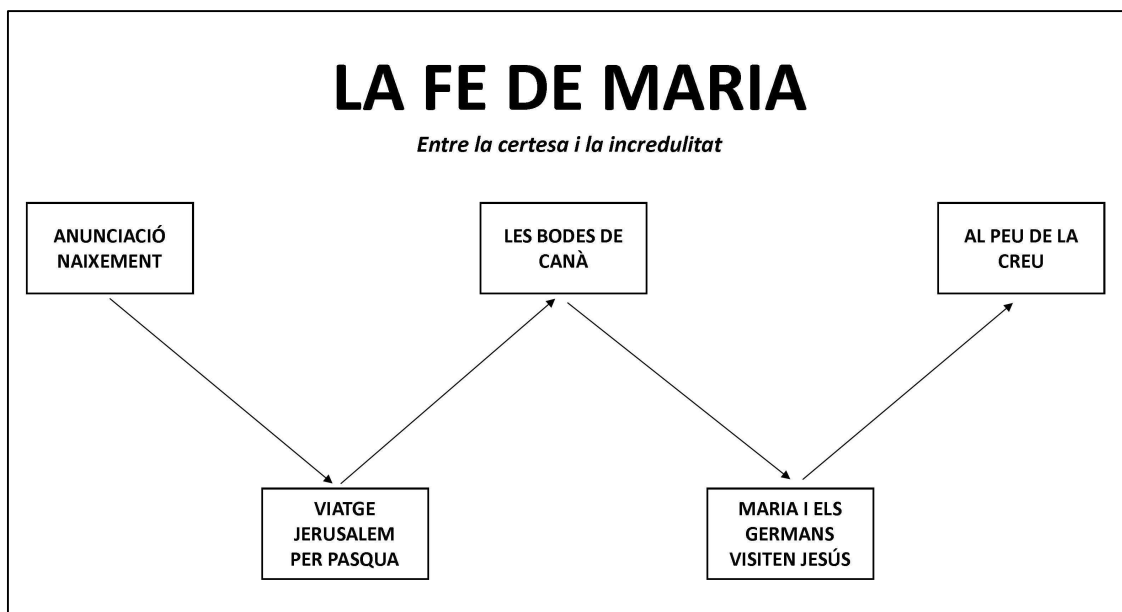
Com dèiem, la fe de Maria és fluctuant. Com a dona, com a mare, té pujades i baixades, i és en aquest sentit, en el que com a creients ens podem identificar

plenament amb la figura de Maria. És en aquesta vida de dubtes on Maria adquireix la seva importància. Maria és capaç de passar de la més absoluta confiança (fe) en la revelació divina al dubte, a la desconfiança, i si se'm permet, fins i tot, a la incredulitat.

En aquest sentit, la vida de Maria i al mateix temps la seva fe la podem sintetitzar o analitzar, segons el meu parer, a través de cinc episodis dels quals ens parlen els evangelis. Podríem fer una analogia amb una obra en cinc actes. Aquests serien:

1. L'Anunciació i el naixement.
2. Jesús al Temple.
3. La bodes de Canà.
4. Maria i els germans visiten Jesús.
5. Al peu de la creu. La crucifixió.

Aquests episodis representen en si mateix un recorregut per la fe de Maria. Aquests ens parlen de la més absoluta confiança en Déu però al mateix temps dels dubtes i de la major incomprensió del que representa Jesús. L'Anunciació i el naixement de Jesús, les bodes de Canà i Maria al peu de la creu representen la fe, però aquests episodis contrasten amb la Maria que observem a través dels evangelis en el moment en el qual troba a Jesús en el Temple als dotze anys parlant amb els mestres de la llei i quan va a la trobada de Jesús amb els seus germans durant el seu ministeri. Aquests ens parlen d'una Maria que dubta, d'una Maria incrèdula, que no és capaç de copsar la profunditat de la missió de Jesús.



## ANUNCIACIÓ I NAIXEMENT

→ *Lluc 1:26-56 / Lluc 2:1-38 (Mateu 1:18-25)*

El primer episodi de la vida de Maria que ens presenta l'evangeli és el moment de l'Anunciació. Aquest no deixa de ser un moment molt especial. De fet, marca un abans i un després en la vida de Maria. Maria ja no tornarà a ser la mateixa, la seva vida pateix un tomb inesperat. L'Anunciació representa l'encàrrec d'una missió, convertir-se en la mare del Messies. Maria deixa de ser una dona més entre moltes per convertir-se en una dona molt especial. Rep l'immens privilegi de concebre a aquell que ha de lliurar a Israel de la situació actual per dur-lo a la glòria. L'experiència de Maria enllaça amb altres teofanies que podem trobar en l'AT. Pensem en quants profetes han estat cridats d'una forma molt especial per portar un missatge de part de Déu. En aquest cas, Maria rep un missatge únic, el de convertir-se en la mare del Messies, d'aquell que havia de lliurar Israel.

Maria davant de l'anunci no pot deixar de sorprendre'ns.

*«Maria preguntà a l'àngel: Com podrà ser això, si jo sóc verge?»<sup>1</sup>*

La resposta de l'àngel no es deixa esperar i aquest interpel·la la seva fe. Maria és cridada a confiar de la forma més absoluta que per Déu no hi ha res impossible, encara que a l'home li sembli un absurd, i és en aquest punt on crida poderosament la meua atenció l'actitud de Maria. Maria és capaç d'exclamar: *«Heus aquí l'esclava del Senyor; que es realitzi en mi el que tu has dit.»<sup>2</sup>* No hauríem d'oblidar que Maria és una nena, probablement tenia al voltant d'uns dotze anys. A mi em sobta aquesta predisposició a convertir-se en mare del Messies tenint present que és verge, que no ha conegut cap home. Hauríem de ser conscients de la gravetat d'una maternitat en aquella època fora del matrimoni i de tots els inconvenients que se'n derivarien. Maria no dubta, accepta allò que l'àngel li ha transmès. M'encanta aquesta predisposició, tot i ser nena té una fe absoluta, incondicional en Déu. La reacció de Maria ens parla d'un tarannà, podríem dir que és la constatació de la relació tan estreta que havia de tenir amb Déu. M'agrada perquè confia tot i els dubtes que segurament tenia davant aquesta nova situació. De fet, és capaç de posar-se en la mans del Senyor confiant plenament en allò que Déu ha planificat. En aquesta línia no puc deixar de destacar el Càntic de Maria, em sembla una declaració de fe meravellosa.

*«La meua ànima magnifica el Senyor,  
i el meu esperit celebra el Déu que em salva,*

<sup>1</sup> Lluc 1:34 (BCI)

Per facilitar la lectura hem emprat diferents versions en català; BCI: Bíblia Catalana Interconfesional, BEC: Bíblia Evangèlica Catalana i BM: Bíblia de Montserrat.

<sup>2</sup> Lluc 1:38 (BEC)

*perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa.  
 Des d'ara, totes les generacions em diran benaurada,  
 perquè el Totpoderós obra en mi meravelles.  
 El seu nom és Sant,  
 i l'amor que té als qui creuen en ell s'estén de generació en generació.  
 Les obres del seu braç són potents:  
 dispersa els homes de cor altiu,  
 derroca els poderosos del soli i exalça els humils.  
 Omple de béns els pobres, i els rics se'n tornen sense res.  
 Ha protegit Israel, el seu servent, com ho havia promès als nostres pares;  
 s'ha recordat del seu amor a Abraham, i a la seva descendència per sempre.»<sup>3</sup>*

Maria amb una humilitat total reconeix la seva petitesa, alhora que lloa els humils, els pobres, en oposició als rics i als poderosos. Em sembla tota una declaració de fe, a més aquesta enllaçarà amb el propi missatge de Jesús.

L'anunciació va seguida poc temps després del naixement de Jesús. Els episodis que envolten el naixement de Jesús vénen a reforçar la fe de Maria. El naixement de Jesús encara que es produeix en una total humilitat, es veu envoltat per tota una sèrie d'esdeveniments que assenyalen que el nen que ha nascut és molt especial. Com ens indica l'evangeli, «*Maria guardava tot això en el seu cor i ho meditava.*»<sup>4</sup> En aquest sentit, la presentació de Jesús vuit dies després del seu naixement en el Temple de Jerusalem representa la culminació d'aquest missatge. En tots aquests esdeveniments formidables, les paraules de Simeó a Maria són també un crit d'advertència a la seva fe. «*Mira, aquest és destinat a ser causa que molts caiguin o s'aixequin a Israel, i com a senyera que trobarà contradicció, i a tu mateixa una espasa et traspasarà l'ànima [...].*»<sup>5</sup> De fet, són unes paraules que d'entrada no es podien entendre, perquè entren en contradicció amb el que representava el Messies en l'ideari del poble d'Israel.

## **VISITA A JERUSALEM PER PASQUA**

→ **Lluc 2:41-52**

Després de l'anunciació i dels esdeveniments que acompanyen el naixement de Jesús, de la vida de Maria no en sabem res, durant molts anys aquesta ens és totalment desconeguda. De fet, hem d'esperar dotze anys per tenir nova informació sobre la seva vida, concretament quan Jesús té dotze anys. Entre el naixement i aquest moment, els evangelis canònics no ens diuen res, podríem dir que guarden silenci. Podem omplir el

<sup>3</sup> Lluc 1:46-55 (BM)

<sup>4</sup> Lluc 2:19 (BCI)

<sup>5</sup> Lluc 2: 34,35 (BM)

forat imaginant-nos que a part de dedicar-se a les tasques assignades a les dones en aquella època es va bolcar en l'educació de Jesús.

Transcorreguts dotze anys des del naixement, l'evangeli de Lluc ens informa que Maria, Josep i Jesús viatgen a Jerusalem en ocasió de la Pasqua. Com ens indica el relat, la família tenia la costum de viatjar cada any a Jerusalem per Pasqua. Aquest costum era compartit per molts jueus. La Pasqua era una de les festes de peregrinació juntament amb Pentecosta i Tabernacles on milers de jueus es desplaçaven a Jerusalem per participar en els diferents rituals que allà tenien lloc.

En aquesta ocasió, quan arriba el moment de tornar a casa, Jesús no s'incorpora al grup i continua en el Temple. Maria i Josep no s'adonen que Jesús no està amb ells. De fet, no ens hem de sobtar d'aquest fet si considerem el munt de gent que es reunia a la ciutat de Jerusalem durant la festivitat. Segurament van pensar que Jesús estava amb alguns dels seus amics. Després d'un cert temps, Maria i Josep busquen Jesús i després de buscar-lo i preguntar a tothom s'adonen que Jesús no hi és. Amoïnats i angoixats perquè no saben on es troba Jesús decideixen tornar sobre les seves passes fins que arriben al Temple, on troben Jesús parlant amb els mestres de la Llei.

En lloc de meravellar-se pel que observen, Maria recrimina a Jesús el seu comportament: *«Fill, ¿per què t'has portat així amb nosaltres? Mira amb quina ànsia t'estàvem buscant el teu pare i jo.»*<sup>6</sup>

L'actitud de Maria no deixa de sorprendre'm: com és possible que Maria no es meravelli davant el fet de que Jesús estigui envoltat dels savis. Sembla del tot increïble que Maria reaccioni d'aquesta manera. Tot i les angoixes que té com mare, que no deixen de ser del tot comprensibles, sembla que hagi oblidat que Jesús és el Messies, sembla com si hagués oblidat com un àngel se li havia manifestat, així com tots els esdeveniments que havien envoltat el naixement de Jesús. En aquest episodi, Maria, la dona de fe, és absent. No és capaç de veure més enllà del fet puntual que ha "perdut" el seu fill. Maria actua com una mare preocupada, en aquest moment Maria més que una dona de fe és una mare que pateix pel seu fill. Quan sortim del relat i reflexionem sobre el fet, aquest ens parla d'una Maria que tot i els esdeveniments que ha viscut en el passat no ha estat capaç d'entendre del tot el que representa Jesús. Però de totes maneres, tampoc hi ha res a recriminar ja que, de fet, l'actitud de Maria enllaça perfectament amb la nostra pròpia realitat, molt sovint no entenem allò que succeeix al nostre voltant. Al no entendre, reaccionem o actuem de forma absurda.

---

<sup>6</sup> Lluc 2:48 (BEC)

En aquest episodi, la fe de Maria flaqueja com la nostra pròpia. Maria és abans que tot una mare. I davant de les angoixes que té Maria com a mare, Jesús li recorda que Ell té una missió especial amb les paraules següents: «¿Com és que em buscàveu? ¿No sabíeu que jo he d'estar a casa del meu Pare?»<sup>7</sup>

Tot i les paraules de Jesús, l'evangeli ens informa que el pares «no compregueren allò que els deia.»<sup>8</sup> Aquesta declaració és molt significativa de com Maria no ha estat capaç d'entendre en tota la seva plenitud el paper que ha de representar Jesús. El text davant de les paraules de Jesús, i per si teníem cap mena de dubte quant al seu comportament, ens aclareix que els era obedient.

## **LES BODES DE CANÀ**

→Joan 2:1-11

Durant uns divuit anys la vida de Maria torna a ser-nos desconeguda. Podem tenir la certesa que durant aquest període es va continuar preocupant pel seu fill Jesús, segurament va observar amb alegria com el seu fill es convertia en un home. Però novament els detalls ens són desconeguts. També podem imaginar-nos els dubtes que acompanyaren aquests anys, és del tot probable que es preguntés com el seu fill s'havia de convertir en el Messies. Els anys transcorrien i aparentment no succeïa res que indiqués que Jesús s'havia de convertir en el Messies. Però, tot i els dubtes, Maria continuava conservant en el seu cor tots aquells esdeveniments meravellosos que havia viscut. Maria no havia perdut la fe i les bodes de Canà són la constatació de com Maria continuava confiant en les promeses rebudes.

En aquesta ocasió Maria, Jesús i els deixebles es troben en una boda a Canà, població propera a Natzareth. En un moment de la festa, la mare de Jesús, Maria, s'apropa a Jesús i li comenta preocupada que s'han quedat sense vi. La resposta de Jesús i tot el que succeeix seguidament és força sorprenent considerant el relat que es conserva a l'evangeli de Joan.

*«Com que faltava vi, la mare de Jesús li digué: “Se'ls ha acabat el vi.”*

*Jesús li respongué: “Però, dona, per què et fiques en les meves coses? Encara no ha arribat la meva hora.”*

*Però la seva mare va dir als qui servien: “Feu el que ell us digui.”»<sup>9</sup>*

<sup>7</sup> Lluc 2:49 (BM)

<sup>8</sup> Lluc 2:50 (BM)

<sup>9</sup> Joan 2:3-5 (BEC)



A la llum del diàleg, sembla com si Maria tingués el convenciment que Jesús podia fer quelcom per solucionar el greu problema que representava que el vi s'hagués acabat. Al mateix temps, tot fa indicar que Jesús no vol actuar perquè considera que no és el seu moment. Però la mare, independentment de la contestació de Jesús, ordena als servidors que facin cas del que Jesús els digui. Com és conegut de tots, Jesús realitza el seu primer miracle, convertir l'aigua en vi.

Més enllà del fet, el que sobta és la confiança de Maria en el que Jesús pot fer. Davant d'un greu problema, Maria té la certesa de que el seu fill pot posar remei. En aquesta ocasió, Maria manifesta una fe absoluta en Jesús. En aquest episodi apareix novament la dona plena de fe. Maria ho té clar i com conseqüència podríem dir que Jesús actua fent un miracle. Maria ha canviat la seva mirada vers el seu fill. Fa divuit anys no comprenia res i ara és capaç d'anar més enllà i copsar en el seu fill un potencial que fins al moment havia passat desapercbut. Durant aquests anys sembla com si Maria hagués recuperat la fe. Maria, sense deixar de ser mare, té una total fe en el seu fill.

## MARIA I ELS SEUS GERMANS VISITEN JESÚS

→*Mateu 12:46-50, Marc 3:31-35, Lluc 8:19-21*

Es tracta d'un episodi del tot sorprenent i estrany. Des de les bodes de Canà no ha degut passar massa temps i Jesús, d'ençà, s'ha convertit en un predicador d'èxit, les multituds s'apleguen al seu voltant per escoltar-lo. La seva fama s'ha escampat per tota Galilea. Ha passat de l'anonimat a que tothom parli d'Ell. I és en aquest context que Maria i els seus germans desitgen veure'l, parlar amb Ell. La multitud que s'aplega al voltant de Jesús és tan gran que els resulta impossible apropar-se. Quan Jesús és informat que Maria i els seus germans el volem veure, la resposta de Jesús és del tot sorprenent.

*«¿Qui és la meva mare i qui són els meus germans?*

*Llavors, assenyalant amb la mà els seus deixebles, digué:*

*- Aquests són la meva mare i els meus germans. El qui fa la voluntat del meu Pare del cel, aquest és el meu germà, la meva germana, la meva mare.»<sup>10</sup>*

La resposta de Jesús ens deixa desconcertats i ens fa plantejar-nos el per què d'una resposta tan desagradable. Quina raó existeix per no parlar amb la seva mare i els seus germans? Què l'impulsa a una resposta tan poc educada? La veritat és que a l'intentar de donar una resposta, entrem en el terreny de l'especulació, ja que els evangelis no ens donen cap mena d'explicació. És probable que Maria, juntament amb els seus germans, no hagin entès el missatge de Jesús. Segurament, se'l volien endur a casa o

<sup>10</sup> Mateu 12:48-50 (BCI)

com mínim que abandonés el ministeri que estava duent a terme. Evidentment, tot això són conjetures que únicament es fonamenten en l'aparent absurditat de la resposta de Jesús quan l'informen que la seva mare i els seus germans el volen veure. També podem suposar que Maria està preocupada pel seu fill, si tenim present que Joan el Baptista ha estat executat. No hem d'oblidar que el missatge de Jesús està incomodant les autoritats religioses i si ho pensem bé, tota crítica al poder establert acostuma a acabar malament, i més en aquella època. De fet, Jesús acabarà morint precisament per la crítica que realitza dels poderosos.

Aquest episodi ens parla d'una Maria en la qual la seva fe flaqueja. Maria no és capaç d'entendre la missió de Jesús. Novament, ens troben amb la incredulitat de Maria. No deixa de ser curiós com Maria ha canviat en molt poc temps si tenim en consideració les bodes de Canà. Maria com a mare està preocupada pel seu fill i això l'omple de dubtes. Podríem parlar d'una Maria mancada de fe.

## **AL PEU DE LA CREU**

→ *Joan 19:25-27*

Aquest és un dels episodis més emotius de la vida de Jesús i de la seva mare Maria. Maria, tot i els seus dubtes, tot i no entendre probablement els fets que han envoltat l'empresonament, judici i execució del seu fill, està al peu de la creu. Està en aquells moments que cal estar. En aquest sentit, no hauríem d'oblidar que Maria abans que tot és mare. Per un altre costat, encara que pugui semblar que la relació de Jesús amb la seva mare és distant a la llum dels relats que hem comentat, Jesús estima profundament la seva mare. Jesús, tot i estar agonitzant a la creu, no s'oblida de les necessitats de la seva mare. No deixa de ser significativa la profunditat dels sentiments de Jesús envers Maria, la seva mare. Deixa de banda, el seu patiment, el seu sofriment indescriptible per pensar en el futur de la seva mare.

*«Quan Jesús veié la seva mare i, al costat d'ella, el deixeble que ell estimava, digué a la mare:*

*- Dona, aquí tens el teu fill.*

*Després digué al deixeble:*

*- Aquí tens la teva mare.*

*I d'aleshores ençà el deixeble la va acollir a casa seva.»<sup>11</sup>*

Aquestes paraules de Jesús des de la creu ens parlen de l'amor de Jesús envers de la seva mare. Ens parlen d'un Jesús que mira més enllà de les seves pròpies necessitats. Però sobretot ens parlen de la relació tan especial que mantenia amb la seva mare.

---

<sup>11</sup> Joan 19:26,27 (BCI)

Una mare que sempre ha estat present en la seva vida. Per altres episodis, podríem haver arribat a pensar que la relació entre Maria i Jesús era distant, fins i tot tibant, però els fets al peu de la creu posen de manifest l'amor profund de Jesús per la seva mare.

Per una altra banda, la Maria al peu de la creu ens parla d'una mare preocupada que ha estimat per damunt de tot el seu fill, Jesús. Podem veure a una mare que ha acompanyat el seu fill en totes les circumstàncies de la vida. M'imagino a Maria, dona i mare, plorant al peu de la creu davant la imminent mort del seu fill, com no podria ser d'una altra forma.

Maria decideix estar al costat del seu fill, tot i l'angoixa existencial que la deuria acompanyar. Vol estar al costat del seu fill en els darrers moments de la seva vida. Just quan Jesús més necessita la companyia d'aquells que estima. Maria com a mare segur que està patint com difícilment podem imaginar-nos. Tot el seu ésser es veu sotmès a un dolor que no podem arribar a descriure amb paraules. El seu estimat fill està penjat d'una creu com si es tractés d'un delicuent més. Totes les esperances posades en Jesús en certa manera s'havien vist truncades, esvaïdes de cop. Però, tot i així, està al costat del seu estimat fill. Segurament, en aquests moments de dolor va recordar les paraules que Simeó va pronunciar en el moment de la seva presentació en el temple.

*«Mira, aquest és destinat a ser causa que molts caiguin o s'aixequin a Israel, i com a senyera que trobarà contradicció, i a tu mateixa una espasa et traspasarà l'ànima [...].»<sup>12</sup>*

De cop i volta, aquelles paraules s'havien revelat en la seva profunditat. Encara que sigui discutible, jo veig en aquest episodi una Maria de fe. Com a bona mare, Maria és capaç d'estar al costat del seu fill en aquests moments tan difícils per Jesús. Encara que potser hi havia moltes coses que no acabava d'entendre, Maria té fe. Una fe que no es fonamenta en allò que esperava o havia imaginat, però té una fe que té la capacitat de sobreposar-se a l'adversitat i anar més enllà. Maria està al costat del seu fill, i aquesta actitud ens parla d'una dona i mare de fe. En oposició a l'actitud de Maria, molt sovint els que ens diem creients no estem on hauríem d'estar. No estem per manca de fe.

## **CONCLUSIÓ**

Els evangelis i tot el NT guarden silenci sobre els darrers anys de la vida de Maria. Maria passa a un segon terme. En certa mesura la seva vida cau en l'oblit. Davant

---

<sup>12</sup> Lluc 2: 34,35 (BM)

d'aquest fet, no deixo de sorprendre'm. La veritat és que m'agradaria saber molt més sobre ella. Però independentment d'aquest fet, la vida de Maria, la dona i mare, és extraordinària. És extraordinària perquè una dona senzilla, humil s'ha convertit en la mare del Fill de Déu. Maria accepta la missió que se li encomana sense dubtes, es posa en les mans del Senyor confiant que per Ell tot és possible. En aquest sentit, Maria és un exemple per a cadascun de nosaltres.

Però el que és més interessant de tot, és que Maria és una dona real, una dona plena de contradiccions, de febleses, de dubtes. És una de nosaltres, en el sentit que com a homes la nostra vida està plena de pujades i baixades. La fe de Maria és una fe fluctuant, que és capaç de donar el millor que hi ha dins nostre, però alhora flaquejar.

Maria és un exemple per a tot creient i en particular per a cada mare. Com a mare es desviu pel seu fill, pateix quan no el troba, s'angoixa davant d'un ministeri que no acaba d'entendre. Però, al mateix temps, confia en Ell davant d'un problema, com en el cas de les bodes de Canà, o està al seu costat al peu de la creu. Maria és una dona de fe, però d'un fe que té discontinuïtats. Maria és com nosaltres o, millor dit és una de nosaltres. Maria, la dona, la mare, és l'exemple perfecte de les nostres mancances, dels nostres dubtes.

La figura de Maria ens parla de la nostra pròpia fe, de com Déu ens tria encara que puguem ser insignificants als ulls d'aquells que ens envolten, encara que la nostra fe sigui inconstant. Maria és una dona meravellosa que ha tingut l'immens privilegi de ser la mare de Jesús. Tot i els seus defectes, Maria no deixa de confiar i confiar fins al darrer moment. Maria representa la nostra pròpia necessitat, la de confiar en les promeses del Senyor, encara que no siguem capaços d'entendre allò que està succeint. Tant de bo que siguem capaços d'estar com Maria allà on sigui necessari.